

Publicerad 2011-08-05 00:50 av sangel

Den bistra tiden drabbar många byar och hemman. Missväxtens tid och många flyr till Amerika. Ett litet torp i skogen där varje dag är en kamp för överlevnad

Missväxt. att stanna eller fly

Tomheten ekade i den vindpinade farstun. Flyttlasset stod på skramliga kärror utmed lerfyllda hjulspår. Flyttlass och flyttlass. Var inte mycket att tala om. Lite sänglinne grytor och det enda ombyte kläder huset hade förmått de sista åren.

Torkan hade svept bort hoppet om ett fortsatt liv med den lilla täppan som födkrok. Allt kärt och omhuldat i stärkta krusade spetsar de första åren på torpet. Fjanteri sa han i början. Slösa tid på grannlåt som så väl behövdes i sysslor som sällan sinade i tid och omfång. Hackan väntade på nästan kupning av potatisen. Hönsen väntade på omsorg och sin del av brödfödan för att ge de ljuvliga gyllene äggen som gåva och tack. Den rara kon så kär så kär. Så mjuk hennes mule och sträv hennes tunga så rika med mjölken som gav liv i varje uselt mörker som falnade över skogen.

Skynd var de gröna rödkantade ögonen av sorgens vanmakt när blicken vandrade från fähuset till härbret vidare till boden där redskapen funnits före auktionen. Vindraget rörde rester av söndrad gardin i kökets lilla fönster. En gång prydda av små skira blommor kantade med den egenhändigt virkade spetsen.

Sista sommaren om det inte vänder hade han hostande sagt vid vårsådden. Den ilska hostan rev hans lungor tvärs genom hela hans kropp och slet ansiktet i delar för varje pinat andetag. Vintern hade tårt krafterna till bräcklighetens gräns. Grånad krummad hållögd svepte han den numera stora rocken runt sin utmärglade kropp. Skallet för varje gång hostan grep hans lungor och sprängde dess yttersta plåga mer och mer.

Fingrarna smekte träets nötta gropar där handen alltid vilade på väg ner de tre trappstegen från farstun. Hårdnade ett stumt avsked utmed varje välbekant yta. Stumt sa handen sitt tack och greppade i vanmakt sitt ohörda rop på längtan.

Vårens slut var hans krafter uttömda och lungorna frätta av sotets svarta makt i torpets sargade liv. Få de stunder benen bar honom utanför farstutrappan. Få de stunder hans ögon ännu blickade mot den okuvliga himlen som ständigt fortsatta sitt eget liv. Utan hänsyn till en fattig torpare. En himmel som bjöd och lovade men inget höll de sista årens missväxt. Torkan dödade. Vätan och kylan hindrade resten. Inte ens mat till deras ko. Den rara kon.

Benranglet grannen drog ur ladan med pekande benknotor och insjunkna revben såg sin sista dag i vårens sista tid.

Han stod i farstun stödd på henne. Riste strömmar av dödat hopp när grannen tog kon ur kätten. Vacklade in i torpets mörka kammare. Talgen sparades till den senaste timmen att lysa det nödigaste.

Så ömt hon älskat det kära torpet och längtan efter barnaskaran som aldrig gavs dem. Så ömt sorgset sa hon

sitt tysta farväl till varje kär del av det som varit hennes allt. Så tunga hennes steg bort från det kära. Mot ett liv utblottad i fattigstugan.

Benen utsträckta under bordet. Kroppen halvt lutad över bordet. Hostan slet och vred.

Hennes fingrar rastlöst vandrande på bordskivans tomma yta. Så länge sen mat fanns att mätta. Lite mjölk och rutten potatis var den enda föda den sista månaden i vårens tid bjudit dem på. Hönsen hade dukat under för svält den stränga vintern.

Hostan grep hans vrister och handleder. Blodet rann ur hans mungipa.

Den sista dagen i vårens tid hans blick så svag. Flämtande i långa drag efter andan. Sakta så sakta den till sist blev.

Den allra sista dagen i vårens tid mötte natten mot den nya dagen.

den natten mötte han inte den nya dagen.

© Susanne Angelöf

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sangel med Poeter.se id #35968 innehar upphovsrätten